

Sygn. akt VU 157/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 października 2014 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim, Wydział V Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący SSO Beata Łapińska

Protokolant stażysta Bożena Sobczyk

po rozpoznaniu w dniu 23 października 2014 roku w Piotrkowie Trybunalskim

na rozprawie

sprawy z wniosku E. B.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o emeryturę

na skutek odwołania E. B.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

z dnia 2 stycznia 2014 r. sygn. (...)

oddala odwołanie.

Sygn. akt VU 157/14

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 2 stycznia 2014 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. przyznał wnioskodawcy E. B. prawo do emerytury z urzędu poczynając od dnia 28 grudnia 2013 roku. Do ustalenia wysokości podstawy wymiaru emerytury przyjęto podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu ubezpieczenia (tj. z lat 1967-1968, 1978-1988 i 1991-1997). Wyliczony przez ZUS z tych lat wskaźnik wysokości podstawy wymiaru emerytury wyniósł 60,61%, który pomnożony przez kwotę bazową w wysokości 3.080,84 złotych dał postawę wymiaru emerytury w wysokości 1.867,30 złotych. Emerytura wnioskodawcy przy uwzględnieniu 16 lat i 2 miesięcy okresów składkowych oraz 2 lat i 1 miesiąca okresów nieskładkowych oraz 11 lat i 8 miesięcy okresów uzupełniających wyniosła 1.319,01 złotych. Następnie stosownie do treści art. 56 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych dokonano ustalenia wysokości emerytury przy uwzględnieniu okresów pracy w gospodarstwie rolnym proporcjonalnie do okresów składkowych i nieskładkowych na kwotę 969,92 złotych. Do kwoty tej dodano kwotę 95,58 złotych tytułem zwiększenia z tytułu podlegania ubezpieczeniu społecznemu rolników, w związku z czym wysokość emerytury wnioskodawcy wyniosła 1.064,92 złotych. Po odliczeniu zaliczki na podatek w wysokości 63 złote i składki na ubezpieczenie zdrowotne w wysokości 95,84 złotych wysokość świadczenia do wypłaty wyniosła 906,08 złotych. Ponadto ZUS na poczet należności za okres od 28 grudnia 2013 roku do 31 stycznia 2014 roku w kwocie 1.202,32 złotych zaliczył kwotę 113,44 złote tytułem wypłaconej wnioskodawcy renty.

Od decyzji powyższej odwołał się w dniu 24 stycznia 2014 roku E. B., podnosząc iż jego emerytura jest zaniżona. Wnioskodawca złożył zastrzeżenia do wysokości ustalonego przez ZUS wskaźnika wysokości podstawy wymiaru

emerytury, stażu ubezpieczeniowego przyjętego do obliczenia wysokości emerytury, wysokości zwiększenia emerytury z uwagi na opłacanie składki w KRUS oraz faktu potrącenia z emerytury kwoty 113,44 złotych tytułem wypłaconej renty. Zastrzeżenia te wnioskodawca podtrzymał na rozprawie w dniu 23 października 2014 roku.

ZUS wnosił o oddalenie odwołania.

Sąd Okręgowy ustalił co następuje:

E. B., urodził się w dniu (...).

(dowód: wniosek o emeryturę k. 1-2 w aktach ZUS)

W okresie od 11 sierpnia 1997 roku do 28 grudnia 2013 roku wnioskodawca był uprawniony do renty przyznawanej mu początkowo z tytułu zaliczenia go do II grupy inwalidów z ogólnego stanu zdrowia, a następnie z tytułu orzekanej całkowitej i częściowej niezdolności do pracy.

Do ustalenia podstawy wymiaru renty ZUS przyjął wynagrodzenia z 8 lat kalendarzowych, tj. lat 1981-1988. Wyliczony w oparciu o te wynagrodzenia wskaźnik podstawy wymiaru renty wyniósł 85,02%.

(dowód: decyzje ZUS z dnia 15 września 1997 roku k. 20, 11 czerwca 2000 roku k. 43, 11 września 2000 roku k. 46, 8 listopada 2000 roku k. 52, 11 czerwca 2001 roku k. 57, 6 czerwca 2002 roku k. 80, 20 stycznia 2003 roku k. 84, 25 czerwca 2003 roku k. 90, 18 października 2004 roku k. 102, 22 listopada 2007 roku k. 219 i 8 listopada 2010 roku k. 277 w aktach ZUS)

Łączny staż ubezpieczeniowy wnioskodawcy wynosi łącznie 16 lat, 2 miesiące i 21 dni okresów składkowych, 2 lata, 1 miesiąc i 10 dni okresów nieskładkowych oraz 11 lat, 8 miesięcy i 6 dni okresów uzupełniających.

(dowód: karta przebiegu zatrudnienia k. 6 w aktach ZUS)

Zaskarżoną w niniejszej sprawie decyzją z dnia 2 stycznia 2014 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych przyznał wnioskodawcy E. B. prawo do emerytury z urzędu poczynając od dnia (...) roku

(dowód: ww. decyzja k. 8-9 w aktach ZUS)

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie, albowiem zaskarżona decyzja odpowiada prawu.

Zgodnie z art. 21 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2013r., poz. 1440 ze zm.) podstawę wymiaru emerytury dla osoby, która wcześniej miała ustalone prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy, stanowi:

- 1) podstawa wymiaru renty – w wysokości uwzględniającej rewaloryzację oraz wszystkie kolejne waloryzacje przypadające w okresie następującym po ustaleniu prawa do renty, z zastrzeżeniem art. 15 ust. 5, albo
- 2) podstawa wymiaru ustalona na nowo w myśl art. 15.

Przepis ust. 1 pkt 1 stosuje się przy ustalaniu podstawy wymiaru:

- 1) emerytury dla osoby, która wcześniej miała ustalone prawo do emerytury;
- 2) renty z tytułu niezdolności do pracy dla osoby, która wcześniej miała ustalone prawo do tej renty albo do emerytury (ust. 2).

W świetle powyższego przepisu ZUS prawidłowo obliczył emeryturę wnioskodawcy na nowo stosownie do art. 15 ww. ustawy. Przyjęcie do podstawy wymiaru emerytury podstawy pobieranej przez niego renty byłoby bowiem mniej korzystne dla wnioskodawcy. Co prawda wskaźnik podstawy wymiaru renty (85,02%) jest wyższy, aniżeli ustalony wskaźnik wysokości podstawy wymiaru emerytury (60,61%), jednakże przy przyjęciu tego wskaźnika ZUS stosownie do zapisu zawartego w art. 53 ust. 3 musiałby wyliczyć emeryturę od kwoty bazowej, którą przyjęto do ustalenia podstawy wymiaru renty, tj. kwoty bazowej obowiązującej w 1997 roku. Przy zastosowaniu tej kwoty, która wynosiła 1.075,79 złotych emerytura wnioskodawcy byłaby niższa niż wyliczona obecnie.

Do podważenia prawidłowości decyzji nie mogą prowadzić zarzuty wnioskodawcy dotyczące wysokości ustalonego przez ZUS wskaźnika wysokości podstawy wymiaru emerytury. Wskaźnik ten został ustalony przez organ rentowy w oparciu o art. 15 ust. 6 ustawy emerytalnej, tj. w oparciu o przeciętną podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe w okresie 20 lat kalendarzowych przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku, wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu. W przedmiotowej sprawie są to lata 1967-1968, 1978-1988, 1991-1997. Wbrew twierdzeniom wnioskodawcy stosunkowo niski wskaźnik podstawy wymiaru emerytury wynika nie z błędu organu, a z faktu, że zarobki wnioskodawcy we wskazanych latach były niskie. Dla przykładu można wskazać, że w 1984 roku stosunek podstawy wymiaru składek do przeciętnego wynagrodzenia za dany rok kalendarzowy wyniósł jedynie 9,86%, w 1978 roku 10%, a w 1967 – 10,32%. Przy tak niskich zarobkach wnioskodawcy nie powinien zatem dziwić fakt, że wyliczony przez ZUS wskaźnik wysokości podstawy wymiaru emerytury, a co za tym idzie, także i wysokość emerytury są niskie. Dodać należy, iż wnioskodawca nie wskazał lat, z których wyliczenie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru emerytury byłoby dla niego korzystniejsze, ani też nie kwestionował wysokości przyjętych przez ZUS wynagrodzeń w poszczególnych latach.

Odnosząc się do dalszych zarzutów wnioskodawcy wskazać należy, iż organ rentowy prawidłowo potrącił z kwoty przysługującej mu emerytury za okres od 28 grudnia 2013 roku do 31 stycznia 2014 roku kwotę 113,44 złotych tytułem wypłaconej mu renty. Potrącenie takie znajduje podstawę prawną w art. 98 ust. 3 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, zgodnie z którym kwoty świadczeń wypłaconych za okres, za który przysługuje prawo do wypłaty świadczenia wyższego lub wybranego przez zainteresowanego albo więcej niż jednego świadczenia, podlegają rozliczeniu przez zaliczenie na poczet tego świadczenia lub świadczeń. Przepis art. 139 ust. 1 pkt 1 stosuje się odpowiednio. Podkreślić należy, iż potrącenie jest potrąceniem jednorazowym i nie wpływa na wysokość emerytury wnioskodawcy.

Wbrew zarzutom wnioskodawcy ZUS prawidłowo ustalił jego staż ubezpieczeniowy w wymiarze 16 lat, 2 miesięcy i 21 dni okresów składkowych, 2 lat, 1 miesiąca i 10 dni okresów nieskładkowych oraz 11 lat, 8 miesięcy i 6 dni okresów uzupełniających. Nie było bowiem podstaw prawnych, jak chce tego skarżący, aby okres podwójnego opłacania składek w ZUS i KRUS zaliczyć podwójnie do jego stażu ubezpieczeniowego. Zgodnie bowiem z art. 11 ww. ustawy jeżeli okresy składkowe, nieskładkowe i uzupełniające zbiegają się w czasie, przy ustalaniu prawa do świadczeń określonych w ustawie uwzględnia się okres korzystniejszy.

Wreszcie wskazać należy, iż w sposób właściwy organ rentowy ustalił wysokość emerytury wnioskodawcy przy uwzględnieniu, że posiadał on uzupełniające okresy pracy w gospodarstwie rolnym. Art. 56 ust. 1 ustawy emerytalnej stanowi bowiem, że osobie, której przy ustalaniu prawa do emerytury uwzględniono okresy pracy w gospodarstwie rolnym określone w art. 10, oblicza się wysokość przysługującego świadczenia jako część świadczenia obliczonego w myśl art. 53, z uwzględnieniem okresów pracy w gospodarstwie rolnym, proporcjonalnie do udziału okresów składkowych i nieskładkowych w okresie stanowiącym sumę okresów składkowych, nieskładkowych i uwzględnionych okresów pracy w gospodarstwie rolnym.

Za okresy ubezpieczenia społecznego rolników, zarówno niepokrywające się z innymi okresami (1 rok, 2 miesiące i 10 dni), jak również za okres podwójnego ubezpieczenia w ZUS i KRUS (10 lat i 3 miesiące i 20 dni) – łącznie 11, lat i 6 miesięcy ZUS przyznał prawidłowo stosownie do art. 56 ust. 3 ustawy o emeryturach i rentach z FUS zwiększenie w wysokości po 1% najniższej emerytury za każdy pełny rok opłacania składek na ubezpieczenie społeczne rolników, tj. zwiększenie w wysokości 95,58 złotych.

Sąd Okręgowy podziela rozważania i argumentację organu rentowego w zakresie wyliczenia wysokości emerytury w zaskarżonej decyzji.

Do zakwestionowania zaskarżonej decyzji nie mogły prowadzić gołosłowne zarzuty wnioskodawcy, które wskazują na całkowite niezrozumienie przez niego przepisów i zasad na podstawie których ZUS dokonał obliczenia jego emerytury.

Podkreślić należy, iż ani w toku postępowania sądowego w niniejszej sprawie wnioskodawca mimo, że był pouczone w trybie art. 5 k.c. o ciężącym na nim obowiązku dowodowym nie przedstawił żadnych dowodów, które miały wpływ na wysokość emerytury.

Z tych też względów, Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, uznając odwołanie za nieuzasadnione, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. orzekł jak w sentencji.